

A photograph of a two-story stone house with a grey slate roof and two chimneys. The house is surrounded by a lush garden with various plants, including pink and purple flowers. A gravel path leads from the foreground towards the house. The sky is clear and blue.

Dům v Cornwallu

Liz Fenwick

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Liz Fenwick

Dům
v Cornwallu

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání
The Cornish House

Přeložila Irena Steinerová

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené
a jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať již žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © Liz Fenwick 2012
Translation © Irena Steinerová, 2015

ISBN 978-80-7243-781-8

*Mým rodičům za jejich víru,
mým dětem Domovi, Andrewovi a Sashovi za pochopení,
mému manželovi Chrisovi za jeho lásku*

PODĚKOVÁNÍ

Zde by mohl následovat velmi dlouhý seznam, protože na mé cestě ke spisovatelské dráze, která začala už v útlém dětství, mi pomáhala řada skvělých lidí. V první řadě musím poděkovat dvěma dobrým duším z dávné minulosti – Patsy MacDonaldové, která věřila, že to dokážu, a řádové sestře Mary Assumptě, která mi byla vzorem na mé alma mater Mt. Holyoke College a naučila mě se učit, dosahovat svého a věřit, že i já jsem neobyčejná žena.

Nikdy bych se nedostala až sem, nebýt sdružení Romantic Novelists' Association. Vděčím mu nejen za přátelství s mnoha spisovateli, ale i za moudré rady kolegů, kteří posuzovali mou práci v programu pro nové autory. Členové této organizace mě podporovali, nalévali mi čaj nebo víno a většina z nich věřila, že svou cestu dovedu až do úspěšného konce. Především bych chtěla poděkovat Jan Jonesové, Jenny Haddonové, Penny Jordanové, Katie Ffordeové, Anitě Burghové a celé organizaci FAW, která spisovatele sdružuje.

Kde bychom dnes byli bez internetu? Kate Harrisonová založila blog pro začínající autory Novel Racers a já jsem během roku dokončila první verzi této knihy. Po celou dobu mi pomáhala přízeň a přátelství ostatních přispěvatelů. Největší dík patří Kate!

Chci poděkovat všem svým písíciím přátelům, kteří dobře znají vítězství, prohry i ty zatracené pochyby, které krouží kolem jako černé vrány. Zvláště dva z nich si zaslouží zvláštní zmínku. Julie Cohenová, která mi ve chvílích, kdy už jsem si zoufala, připomněla, že všechny příběhy už sice byly odvyprávěny, ale to, co k nim člověk přidá, ještě ne. A bez podpory Brigid Coadyové bych to nedotáhla až sem, ale zase bych asi vypila mnohem méně vína!

Můj život je bláznivý a spoustu času trávím ve vzduchu mezi Velkou Británií a Dubají. Chtěla bych poděkovat chápavému leteckému perso-

nálu společnosti Emirates Airlines za příkladnou péči, jakou mi věnoval, když jsem během pendlování sem a tam pilně pracovala na rukopisu.

Děkuji Jan za její cenné postřehy ohledně psychologie postav. Julia Haywardová trpělivě přečetla všechna má raná díla a s příkladnou péčí je redakčně upravila. Je to svěťice. A také Georgie, která mě povzbuzovala při držení diet a pomáhala mi překonat záchvaty malomyslnosti.

Děkuji své agentce Carole Blakeové za to, že si zamilovala mou prvotinu, a za její odvahu ujmout se začínají autorky. Obrovské díky patří mé redaktorce Kate Millsové, která dokázala poznat potenciál této knihy a pomohla mi ji vybrousit tak, aby zazářila.

Ráda bych poděkovala své rodině a hlavně mým dětem Dominicovi, Andrewovi a Sashovi za trpělivost a pochopení ve všech situacích, kdy jsem jim nebyla schopna věnovat plnou pozornost. Na stejném seznamu se nachází i má nejlepší kamarádka Doz. Ti všichni mě podporovali, měli mě rádi a společně se mnou se radovali z úspěchů.

Poslední slova díky patří mému tolerantnímu manželovi Chrisovi, který mi byl oporou a věřil ve mne. Tato kniha by bez něj nikdy nevznikla, protože právě on mě seznámil s Cornwalllem.

L. F.

1

Blížila se jedenáctá a Maddie seděla za volantem auta už přes osm hodin. Zívla a násilím se snažila udržet otevřená víčka. Zpomalila a dojela k další slepé odbočce. Pokroucené stromy se rýsovaly v měsíčním svitu proti nebi, jejich ztrápené siluety se tyčily nad křovisky a tvořily tunel. Maddie měla pocit, že se kolem ní uzavírá. Po zádech jí přeběhl mráz. Motor zaškytal.

„Tak jedem, ty stará rachotino. Do Trevenenu už to nemůže být daleko, a jakmile tam dorazíme, obě si budeme moct konečně dopřát zasloužený odpočinek.“ Maddie povzbudivě poklepala na palubní desku. Zpod kapoty se začalo kouřit.

Maddie letmo pohlédla na nevlastní dceru, která spala na sedadle spolujezdce. Hannah se svými rozcuchanými blond vlasy vypadala jako andílek. Zavrtěla se a na paži jí vykouklo tetování. Maddie se ostře nadechla. Hannah ji neposlechla. Když jí to tetování předchodí večer ukázala, musela Maddie sebrat veškerou trpělivost. Nakonec to nechala plavat. Kdysi přece taky byla pubertáčka. Jenže ona rodiče poslouchala.

Obrátila pozornost zpátky k silnici. Věděla, že pokud mapa nelže, musí být už blízko svého nového domova, Trevenenu. To ovšem platilo za předpokladu, že nikde špatně neodbočila, čímž si nebyla stoprocentně jistá. To poslední, co potřebovala, bylo uvíznout na odlehlé silnici někde v polích.

Když dům navštívila v dubnu, vezl ji tam notář. Tehdy ta cesta nevypadala složitě, ale možná jí nevěnovala dostatečnou pozornost. To by nebylo nic překvapivého. Od chvíle, co zemřel její manžel John, nedělala nic tak dobře, jak by měla.

Ve snaze zchladit motor zapnula naplno ventilátor, ale nijak to nepomohlo. Auto zpomalovalo, i když sešlápla plyn až na podlahu. Motor

dvakrát zakašlal a zhasl. Maddie vztekle praštila do volantu. Vůz ještě chvíli setrvačností jel, než se úplně zastavil. Reflektory zesláby a pak zhasly úplně. „Do prdele!“

Hannah se vzbudila. „Co je?“

Maddie znovu otočila klíčkem v zapalování, ale nic se nestalo.

„Už jsme v té debilní díře?“ protáhla se Hannah.

„Ne. Porouchalo se auto.“

„Co?“

„Auto...“ Maddie nervózně otáčela klíčem.

„To jsem slyšela, ale kde jsme?“ Hannah se narovнала na sedadle.

„Přesně nevím.“

„Kristaboha.“

„Pozor na jazyk.“ Maddie zavřela oči. Jejich den začal v pět ráno, kdy pečlivě dobalily posledních pár věcí, ale z Londýna vyjely až ve dvě odpoledne poté, co stěhováci dokončili nakládání dodávky. Maddie nechápala, v jakém zatmění mysli souhlasila s tím, že se bude stěhovat v pátek před státním svátkem.

„Hm, od tebe to sedí. Právě jsem tě slyšela sprostě nadávat.“

Maddie si povzdechla.

„A vůbec, co je špatnýho na Kristovi nebo Bohovi? Navíc co umřel táta, tak na Boha kašleš.“

Maddie v duchu napočítala do deseti, než odpověděla. „Po téhle silnici jsme už jednou jely.“

Hannah zkrřížila ruce na prsou. „To teda nejely. Já jsem v Cornwallu v životě nebyla.“

„Nechytej mě za slovo.“ Maddie si prohnětla ztuhlé svaly na šiji.

„Dohadování nám nijak nepomůže.“

„A co teda?“

Maddie škusbla za kličku na otevírání kapoty a vystoupila z auta. Mohlo by to být i horší, říkala si v duchu. Taky mohlo pršet, ale je nádherná noc na konci léta. Svěží větrík s jemnou vůní zimolezu jí čechrал vlny, zatímco stála ve tmě a zápasila se západkou.

„Co to děláš?“ zahuhlala Hannah z auta.

„Dívám se do motoru.“

„Odkdy ty víš něco o autech?“

Maddie se zasmála. Hannah měla pravdu; o motorech neměla ani páru, takže vytáhla z kapsy telefon, aby zavolala asistenční službu. Displej se rozsvítil a objevila se Johnova fotografie. Maddie poplašeně zamrkala. Byl mrtvý už osm měsíců.

„To na ten telefon hodláš jenom civět?“ zahučela Hannah.

Maddie vytočila číslo. Žádný signál. No výborně.

Hannah se vyklonila z okénka. „Tak co je?“

„Nic.“

„Nic? Ještě lepší. Takže trčíme někde v pustině v rozbitém autě a bez signálu.“

„To je dost výstižné shrnutí.“ Maddie obrátila zrak k nebesům, aby jí dodala sílu, ale jediné, co spatřila, byla Mléčná dráha. Sice na to teď nebyl čas ani příležitost, ale ten pohled ji uchvátil. Už si ani nevzpomínala, kdy naposled viděla tak temnou oblohu, nerušenou umělým osvětlením. Přes černý baldachýn se mihla padající hvězda a Maddie napadlo, zda si má troufnout něco si přát. Co by to v tuto chvíli bylo? Přála by si totéž co vždycky, tu vyfantazírovanou pohádku o bílém plaňkovém plotě, anebo ji zkušenosti z posledního roku zbavily schopnosti věřit snům, respektive vůbec něčemu?

Hannah zamávala rukou ve vzduchu. „*Ha-lóó?*“

„Ano?“

„Co hodláš dělat?“ Hannah si pohrávala se zipem u bundy.

„Půjdu pěšky dál po silnici a zkusím sehnat pomoc.“ Maddie pohlédla na opuštěnou vozovku a naprázdno polkla.

„Tak hodně štěstí. Nikde není ani živá duše. Zavezla jsi nás do nějakých horoucích pekel.“

Maddie se rozhodla nezvedat hozenou rukavici a natáhla k dívce ruku. „Baterku, prosím tě. Je v přihrádce.“

Hannah hodila svítilnu na sedadlo řidiče.

Maddie mlčky čekala, ale nakonec se přece jen zeptala: „Půjdeš taky?“

„Ne.“ Hannah vystrčila baterku z okna.

„Dobře.“ Maddie vzala svítilnu a sama vyrazila po temné silnici. Nemohla Hannah nutit, aby šla s ní. John byl mrtvý a Maddiin vztah s jeho dcerou se každým dnem zhoršoval.

Maddie zpomalila a zamžourala do tmy, ale před sebou viděla jen pruh asfaltu mizící v dálce. Přidala do kroku a po chvíli se objevilo světélko. Rozběhla se, až nakonec rozeznala několik budov, pouze jedna však jevila známky života. Kde všichni jsou?

Když tiskla zvonek, v hlavě jí zněla dceřina slova o horoucích peklech. Nikdo neotvíral. Maddie se znovu opřela o zvonek a poslouchala, ale slyšela jen vlastní dech. Hlasitě zaklepala na dveře.

„Kdo sakra –,“ zaláteřil hluboký hlas.

Maddie pohlédla do hnědých očí.

„Promiňte, že ruším, ale porouchalo se mi auto a nemám tady signál.“ Znovu pohledem zkontrolovala mobil. „Nemohla bych si od vás zatelefonovat?“ Rozhostilo se ticho, načež se zevnitř ozval chraplavý ženský hlas a ptal se, kdo přišel. Maddie vykulila oči. Muž byl rozčuchaný, do pasu nahý a kalhoty měl na půl žerdi. Sklopila zrak k podlaze.

„Samozřejmě.“ Muž ustoupil od dveří.

Ačkoli bylo pětadvacátého srpna, šustění listů Maddie připomnělo blížící se podzim. Vždycky mívala ráda babí léto, kdy kosé sluneční paprsky zvýrazňovaly barvy podzimu. Ne že by toho momentálně nějak moc viděla. Kužel světla z baterky sotva pronikal tmou.

V mdlém světle se odněkud vynořil jezevec a pelášil přes cestu k živému plotu v dálce. Šířka vozovky taktak umožňovala, aby Maddie s mužem mohli kráčet vedle sebe. Neznámý musel dát instrukce havarijní službě a nabídl Maddie, že ji pro jistotu doprovodí zpátky k autu. Žena zůstala v domě a popíjela víno. Maddie doufala, že dvojice ještě dokáže pokračovat v načatém večeru, ale v koutku duše o tom pochybovala.

„Sakra, Maddie, tobě to ale trvalo.“ Hannah se vynořila ze tmy.

Maddie se úlekem zastavilo srdce.

„Tohle má být ten záchranář?“

Maddie se naježila. „Přijel už někdo?“

„Děláš si srandu? Myslíš, že po téhle parodii na silnici něco jezdí? Není tu nic než netopýři.“ Hannah máchlá rukou nad hlavou.

„Skvělé. Ti jsou chránění. Máš štěstí, žes je viděla; jejich počet totiž neustále klesá,“ promluvil tiše muž.

„Díky za přednášku o ohrožených druzích, ale mně tady z toho naskakuje husí kůže. A kdo sakra vůbec jste?“ vyjela na něj Hannah.

„Hannah...“ spustila Maddie, ale pak zmlkla.

Muž napřáhl k dívce ruku. „Já jsem Mark Triggs.“

Hannah ho ignorovala a obrátila se k Maddie. „Vyřídilas vůbec něco? Víš už aspoň, kde je ten Trevenen?“

„Trevenen?“ ozval se muž. „Takže vy jste příbuzné Daphne Penventonové.“

„Ano.“ Maddie pokrčila nos. Navzdory tomu, co říkal notář, si nebyla jistá, jaký vztah měla Daphne Penventonová k její biologické matce.

„Už jste v Trevenenu někdy byla?“ zeptal se jí muž.

„Jednou, před několika měsíci.“ Ta vzpomínka byla celá rozostřená, jako ostatně poslední dobou všechno. V tlumeném světle baterky se po očku podívala, zda ho ta informace překvapila, ale viděla jen hru stínů míhajících se mu v obličeji.

„Máte v plánu tam dnes v noci přespat?“

„Sakra, to je horší než moje nejhorší noční můra. Určitě to bude nějaká zřícenina bez střechy, kde nepoteče ani studená voda,“ zabrblala Hannah. „Viděla jsem, že v papírech to označují jako obydlí – *obydlí* –, a ne dům.“

Mark se zasmál.

Něco v dívčině tónu Maddie popudilo. Trevenen byl obyvatelný. I když se tenkrát pohybovala jako v mlze, viděla to na vlastní oči. „Obydlí je právní termín.“

Hannah pokrčila rameny. „Kdy vůbec přijede ta odtahovka?“

Maddie pohlédla na hodinky. „Do dvou hodin.“

„To se teda nepřetrhnou. Dvě osamělé ženy trčí potmě na silnici v polích s cizím chlapem, ale oni mají času dost. Paráda. Už vidím ty titulky příští týden, až nějaký projíždějící zemědělec objeví naše mrtvolky.“

„To stačí, Hannah.“

„Co stačí?“ odsekla dívka.

„Ty hysterické výlevy.“

„Tomu se říká výlevy? Super. Dík za rozšíření slovní zásoby.“

Maddie sevřela ruce do pěstí. „Hannah.“ Nadechla se. Dívku muselo vyděsit to dlouhé čekání o samotě. Třeba příště nebude tak paličatá a půjde s ní.

„Brzdi, Maddie.“ Hannah se odmlčela a otočila se k nim zády. „Nejsi pro mě nic víc než vdova po tátovi. Nic víc.“

„Jsem tvůj poručník,“ opáčila Maddie, ale raději neměla nic říkat. Věděla přece, že hodina strávená o samotě mezi poli nebude stačit k tomu, aby se Hannah změnila. Možná by pomohl blesk z jasného nebe, jenže zázraky se nedějí.

„Debilní soudy.“ Hannah vlezla do auta a třískla dveřmi. Zvuk zařinčel Maddie v uších a málem přehlušil houkání sýčka.

Světlo úsvitu odhalovalo obrysy polozchátralé skupiny kamenných budov. Dům byl velký, mnohem větší, než si Maddie pamatovala. Střecha se prostírala, a k Maddiinu zděšení místy i propadala, nad rozsáhlými prostorami. Byla v takovém stavu i na jaře? Maddie zavřela oči a zapátrala v paměti. Pod stromy se tenkrát vlnily trsy modrých zvonků a zaplňovaly to, co kdysi pravděpodobně bývaly záhony. Modř, zeleň a šed' se snoubila s vůní medvědího česneku. Stav střechy si nevybavovala. Otevřela oči a zapátrala zrakem ve změti tvarů.

Vzpomínala si, že dům měl hodně oken a čtyři komíny, ale jedna věc se jí úplně vykouřila z hlavy: jak je velký. Jak jen mohla zapomenout, že je to v podstatě staré panské sídlo? Když jí přišel dopis s oznámením, že zdědila dům v Cornwallu, představovala si něco malého a útulného, chaloupku nebo bungalov, jenže Trevenen malý nebyl. Naprázdno polkla. Co si to uvázala na krk? Žádný prostý bílý plaňkový plot, ale velká tabulková okna a zodpovědnost. Musela zešilet, že do toho šla, ale jaké možnosti jí zbývaly? Prakticky žádné. Dům v Londýně měl vyšší hodnotu než starý barák v odlehlé části Cornwallu. Proдалa tedy londýnskou nemovitost a splatila účty.

Maddie potlačila zívnutí, vystoupila z vozu a zhluboka se nadechla. Plíce jí naplnila konejšivá vůně vlhké hlíny. Tiše zaklapla dveře od auta. Hannah spala natažená na zadním sedadle, kam se uchýlila, když se ukázalo, že auto je možné opravit, ale nějakou chvíli to potrvá. Automechanik byl mistrem v malování věcí na růžovo.

Jejich nový soused vystoupil ze svého vozu. Maddie ani nemohla uvěřit, jak je Mark ochotný, vzhledem k okolnostem. Nechtěl, aby znova zabloudily, a raději je dovedl ten kousek cesty po matoucích silničkách až k jejich novému domovu.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji.

Maddie závistivě zaznamenala, že noc probdělá venku se na jeho vzhledu nijak nepodepsala. Pátrala mu v obličeji po výmluvných kruzích pod očima, ale objevila jen vysoké lícní kosti a plné rty. Neměl klasické rysy, ale Maddie odhadovala, že jejich kombinace může působit docela uhrančivě.

„Ráno už nějakou chvíli trvá,“ poznamenala.

„To je možné, ale ještě jsem neslyšel ptačí chór.“

Zvedla obočí. „Takhle definujete ráno?“

„Jo, a k tomu pořádný hrnek kafe.“

„Nemluvte o něčem, co je momentálně na hranici nemožného.“ Pouhé pomyšlení na dvojité espresso z její oblíbené kavárničky ve Fulhamu jí málem vehnalo slzy do očí, ale byla tak vyčerpaná, že by jí nepomohla ani koňská dávka kofeinu.

„Můžete zajít ke mně domů.“

Maddie na něj pohlédla a usoudila, že svou nabídku myslí upřímně, pak se ale obrátila k domu. „Nemůžu se dočkat, až si prohlédnu Trevenen.“

„Už vás očekává.“ S úsměvem pokynul rukou ke staré budově a dvorně se uklonil.

Bolelo ji celé tělo, ale obrátila pozornost ke svému novému domovu. Některá okna obklopovaly ozdobné rytiny, jiná měla obyčejné dřevěné rámy natřené nabílo. Ve všech se odráželo vycházející slunce, ale dovnitř vidět nebylo. Zdálo se, že Trevenen je v solidním stavu, byť studený a prázdný.

Pokud ji paměť neklamala, po levici měla bývalý vepřín, kterému chyběla střecha, a za jejími zády na konci dvora stály stáje. Budovy tvořily tři strany velkého obdélníku, s domem na východní straně.

Maddie se zhluboka nadechla, aby si dodala odvahy, a opatrně vykročila po zarostlém chodníčku ke dveřím. Z kapsy vytáhla velký klíč a strčila ho do zámku. S trochou síly se jí povedlo klíčem otočit, ale když zmáčkla kliku, dveře se ani nehuly. Zabrala znovu a druhou rukou přitom tlačila na oprýskaný nátěr. Se sevřeným žaludkem čekala, zda dveře povolí. Musí být statečná. Měl by to přece být vzrušující okamžik: stala se majitelkou Trevenenu.

Dřevo zapraskalo a Maddie přivítal závan zatuchlého vzduchu. Vkloupýtala přes práh dovnitř. Zvířil se prach a Maddie měla pocit, jako by si stěny povzddechly. Podlahu pokrývaly stíny a chciplé mouchy. Maddie si pažemi objala ramena.

„Myslíte, že je tu elektřina?“ otočila se s unaveným úsměvem k Markovi.

„Měla by.“

Těžké závěsy byly pečlivě zatažené, držely uvnitř pach vlhkosti a zvyšovaly dojem celkového zanedbání. Cvakla vypínačem a narovnal se v ramenou. Bude to dobré – časem. Mají s Hannah střechu nad hlavou a mohou zde začít budovat nový život. Musí se teď dívat dopředu a bolestné vzpomínky nechat za sebou.

Mark si stoupl vedle ní a Maddie ucítila na tváři jeho dech. O krok ustoupila. Těžko by hledala muže, který by se vzhledem víc lišil od jejího manžela. Když byl John ještě zdravý, býval vyčouhlý a světlomasý. Stačilo zavřít oči a viděla ho před sebou, jak se hrbí nad počítačem a zběsile buší do klávesnice, aby stihl uzávěrku článku, a do čela mu přitom padají chlapecké kudrny. Ke konci o všechny hedvábně jemné vlasy přišel. Omotala si kolem prstu uvolněnou loknu, která ji lechtala na krku.

„Nemám ten dům radši nejdřív rychle projít?“

„Díky.“ Maddie zaváhala a znovu přešla pohledem vstupní halu. Prach a pavučiny. Potlačila zachvění. Dům byl studený jako lednička. „Doufám, že tu nejsou žádní duchové.“

„V Trevenenu nestraší,“ uklidnil ji.

Nadechla se a zamžourala na zavřené dveře s bílým lesklým nátěrem, který stářím zašel a barvou připomínal podmásli. Maddie věděla, že toho nelze dosáhnout jednoduchým namícháním barvy; takový odstín vznikne pouze po letech používání.

„Vážně, žádní duchové tu nejsou. V okolí je pár domů, kde straší, ale Trevenen k nim nepatří.“

„Zdá se, že jste odborník.“

„To v žádném případě.“ Zazubil se a zmizel nahoře na velkém schodišti. Madlo zábradlí nemělo nátěr, ale kresbu dřeva téměř nebylo vidět. Maddie přistoupila blíž. Pot a maz bezpočtu rukou obarvil dubové dřevo dotmava a dokonale je ohladil. Barva schodištních sloupků byla o tři

odstíny světlejší. Každý schod měl uprostřed prošlapanou prohlubeninu. Maddie střílela pohledem nahoru, kde koutkem oka něco zachytila, ale nic tam nebylo. Promasírovala si paže.

Opřela se o zeď a silou vůle se snažila zaplašit tíseň kolem srdce. Osa-mělá žárovka visící ze stropu vrhala kalné světlo na květované tapety. Mezi výraznými rostlinnými motivy se téměř ztrácely obrazy pověšené na zdech, jasně však mezi nimi vystupovala vybledlá fotografie tří žen. Kdo to asi je, uvažovala Maddie, a je mezi nimi Daphne Penventonová?

Bezmyšlenkovitě bloumala podél zdí, přejížděla rukou po tapetách a dlaň jí klesala a stoupala po nerovném povrchu. Díky Daphne Penventonové dostaly s Hannah šanci na nový začátek. Maddie teď byla majitelkou Trevenenu, i když jí to ještě stále připadalo neskutečné.

Konečně bude mít nějakou jistotu a snad díky tomu znovu najde inspiraci. Během Johnovy nemoci toužila malovat – namalovat svou bolest, naději i lásku, ale čas jí to nedovoloval, a teď, když čas měla, se cítila prázdná. Nevěděla, co bude dělat. Potřebovala nějaký plán, ale netušila, kde začít. Jak to, že kdysi byl život tak jasný, a najednou se zakalil?

Vstoupila do kuchyně a zrak jí padl na velké okno, které vévodilo jedné straně místnosti. Každá z tabulek z ručně foukaného skla nabízela jiný pohled na scenérii venku. Maddie potřásla hlavou a odvrátila se. Strop podepíraly mohutné černé trámy s notně oprýskaným nátěrem, ale hrbolaté zdi se zažloutlou výmalbou na tom byly ještě hůř. Maddie se snažila odhadnout, kdy se v místnosti naposled malovalo. Soudě podle kuchyňského vybavení to mohlo být někdy v padesátých letech nebo ještě dříve. Krbový sporák už měl evidentně něco za sebou a dávno ho nikdo nevyčistil. Jako ostatně nic v místnosti. Všude ležel prach a ve vzduchu se vznášel pach hniloby.

Maddie se naklonila přes velkou bílou výlevku a snažila se otevřít okno, aby dovnitř vpustila ranní vzduch. V rozích okenního parapetu se vršily hromádky mrtvého hmyzu a k rámu byly přichycené pavoučí sítě. Po pavoukovi nebylo nikde ani stopy. Zdálo se, jako by všichni obyvatelé Trevenenu narychlo odešli a všechno nechali tak, jak bylo. Stál tam dokonce čajník s plesnivými zbytky čehosi, co musel být Daphnin poslední čaj. Maddie marně vzpomínala, zda si toho při prohlídce nemovitosti všimla.

Hlasité kroky ohlásily Markův příchod do kuchyně. Maddie se snažila potlačit slzy a otočila se k němu. „Jste neuvěřitelně hodný. Nemusel jste tu zůstat.“

Protočil panenky a usmál se. „Opustit dvě dívky v nesnázích? Má pověst by byla navždy v troskách.“

Maddie se zasmála. Takový fešák už musel mít pověst nepochybně pošramocenou, její starost to však nebyla.

Mark odjel a Maddie zkontrolovala Hannah v autě. Ještě spala. Dobře že aspoň jedna z nich bude odpočatá. Slunce jí pražilo na hlavu, zatímco se rozhlížela kolem. Trávník spíš připomínal louku a v zahradě rostlo víc plevelů než kytek, ale dům v tom prostředí působil vesele a optimisticky.

Maddie si v duchu sepisovala seznam věcí, které je potřeba udělat, a vydala se na obchůzku kolem domu. Popínavá růže se pnula po kamenném oblouku vedoucím k průčelí. Divoké úponky se přeplazily až na sousední menší budovu. Šlahouny prorostly dovnitř skrz vymlácenou okenní tabulku. Tolik práce! Přidala do soupisu rozbité okno a pokračovala dál.

Zepředu se zdálo, že Trevenen prodělal jakési kosmetické úpravy. Snažil se působit formálně, téměř v georgiánském stylu, na rozdíl od zadního traktu, který nezapřel svůj středověký původ, šmrncelý několika dalšími architektonickými styly. Maddie o kus poodstoupila a studovala tvar svého domu. Musela si to zopakovat: *svého domu*. Tahle starobylá budova je její, i s tou fasádou šejdrem, která ji nutila k úsměvu, ale musela přivádět k šílenství toho, kdo se jí snažil postavit v duchu zásad symetrie. Nepovedlo se mu to, přesto byl výsledek malebný, s vysokými georgiánskými okny, která zachycovala jitrní světlo.

Stejně světlo zvýraznilo spoj, kde se k původní budově přistavovalo. Stavební kameny změnilly velikost a v nové části domu byly pravidelnější. Maddie vykročila ke švu spojujícímu obě poloviny a přejížděla po něm rukou. Prsty jí náhle znehybněly a na paži jí naskočila husí kůže. Odněkud se tichounce rozezněl slabounký nárek. Otočila hlavu a pátrala po jeho zdroji, ale kolem sebe viděla jen zarostlou zahradu, koupající se v srpnových slunečních paprscích. U kolen jí poletovala ospalá voska.

Maddie zamrkala a prudce ucukla rukou. Zvuk ustal. Pokrčila rameny a vykročila přes zahradu k velké montereyské borovici, která čněla na druhé straně pozemku. Její větve se chaoticky natahovaly k nebi v neuspořádané zhměti a mezi nimi prosvítala blankytná modř. Ten pohled v ní rozdmýchával tvůrčí zápal, ona ho však hned uhasila. Dnes nebyl vhodný den k malování. Teď na ni čeká dům, který musí prozkoumat a uklidit, než příští týden dorazí jejich pozemské statky.

Kráčela dál a mezerou v živém plotě proklouzla do bývalé zeleninové zahrady. Z divoce se rozrůstajících trav tu a tam vykukovaly holé tyčky na fazole. Sklonila se nad jedním zpustlým záhonem a objevila špenát, který se tam musel vysemenit. Tuhle zahradu nebude těžké znovu zprovoznit. Třeba se jí povede přimět Hannah, aby se začala zajímat o zahradničení. Vyplít záhony dá sice spoustu práce, ale výsledek pak stojí za to.

Maddie se narovнала a zadívala se na obzor. Stromy, které chránily obydlí, postupně řídly, a když dorazila na konec zahrady, otevřela se před ní vyhlídka do polí klesajících k hluboké úžlabině s hustým porostem. Maddie napadlo, že na dně možná teče potok, ale nedohlédla tam. Na druhé straně se opět zvedala pole. Přimhouřila oči proti slunci a nepravděelné obrysy keřů se rozostřily do chaotické zhměti zelenohnědých skvrn.

Otočila se a vydala se přes sad zpátky k domu. Všechny stromy byly obtěžkané ovocem. Zakroutila jedním jablkem, ale nepovedlo se jí ho utrhnout. Potrvá ještě tak měsíc, než dozrají. Překvapovalo ji, kolik různých odrůd jablek a hrušek kolem sebe vidí. Při pohledu na valéry zelené, rudé, okrové a žluté ji začínaly svrbět prsty. Už brzy začne malovat.

Přesunula se zpátky do domu a začala se s ním seznamovat. Notář jí vyprávěl stručnou historii usedlosti. Trevenen původně pozůstával ze dvou místností v patře a jedné v přízemí a později se rozrostl na panské sídlo, byť malé. Dům měl půdorys zhruba ve tvaru L, s velkou kuchyní v kratším křídle, vybíhajícím do zadního dvora. Zbytek domu tvořil dlouhou přímkou. Do všech přijímacích pokojů v přízemí se vcházelo z hlavní chodby s halou, která oddělovala starou část od nové.

Maddie cestou po chodbě otevřela každé dveře a všechna okna po otvírala dokořán. Každý pokoj byl jiný a v minulosti nepochybně plnil

nějaký účel, ale ve většině případů už nebylo jasné jaký. Podle různých Daphniných věcí, které zůstaly ležet tak, jak je tam zanechala, si Maddie začala tvořit obrázek o tom, jak žena, která jí dědictví odkázala, jednotlivé prostory využívala. Pro starou paní byl ten dům příliš velký, než aby ho dokázala sama udržovat.

U dveří na dvůr visel na háčku starý nepromokavý plášť a na zemi pod ním stály notně obnošené gumáky. Na okenním parapetu se povalovaly zablácené rukavice a vedle nich zahradnické nůžky. Jak vlastně Daphne zemřela? Pracovala snad na zahradě, zašla si dovnitř na šálek čaje a tam to s ní seklo? Zatím tomu všechno nasvědčovalo. Maddie se dotkla rukavic a přemýšlela o ženě, která je nosila.

Vrátila se od zadního vchodu zpátky a zamířila do jídelny s nádherným dlouhým stolem a židlemi typu každý pes jiná ves. Napočítala tři ve stylu Chippendale a zbytek byl zřejmě viktoriánský. Otevřela příborník u krbu a závan vzduchu rozvířil uschlé moly, napadané na porcelán. Maddie kýchlá a zamávala rukou, aby rozptýlila prach, ale bez zvláštního účinku.

Vyšla z jídelny a zastavila se v hlavní hale. Vysokým oknem na odpočívadle pronikalo slunce a světlo dopadalo na břidlicovou podlahu, tvořenou většinou velkými obdélníkovými dlaždicemi různé velikosti. Na matném povrchu se zřetelně vyjímaly praskliny a žilkování. Maddie dostala chuť zaskákat si panáka a dohopsala až k úpatí schodiště. V hrdle jí zaklokotal smích a pocítila lehkost, jakou necítila už léta. Schody nahoru brala po dvou.

Hannah se něco zarývalo do zad a s trhnutím se probudila. Oslepilo ji světlo a v nose ji dráždil čpavý puch kravského hnoje. Asi umřela a teď se probudila v pekle. Ne, leží vzadu na sedadle v autě. Jak to? Aha, ten Maddiin skvělý plán usadit se v nějaké chatrči v Cornwallu. To je ten důvod.

Narovnala se a rozhlédla se kolem. Po levé straně stálo něco jako stáj a přímo před sebou měla zříceninu se dvěma zdmi, bez střechy a určitě bez tekoucí vody. Super. Zlá macecha jí zase dělá ze života peklo, schválně ji odvekla z Londýna do téhle špinavé díry. Tohle má být ten barák? Pokud jo, tak je to děs, společně s netopýry poletujícími ve

vzduchu a s tím blábolícím ekologickým aktivistou Markem, který je, nebo přesněji řečeno Maddie, nenechal v noci o samotě.

Jak dlouho vůbec spala? Protřela si oči. Slunce stálo vysoko na nebi. Kde je Maddie? Hannah se ohlédla doprava a spatřila obrovskou budovu se střechou. Byla solidní a stará, fakt stará. Hannah měla vždycky ráda historické stavby, tu zálibu měli s tátou společnou. Věčně chodili po památkách. A teď má v jedné z nich bydlet. Hannah si najednou nebyla jistá, jestli to bude tak úžasné, jak si kdysi představovala. Měla by Maddie poděkovat, že jí splnila jeden z dávných snů, ale možná radši ne. Stejně to tu bude určitě stát za houby.

Hannah vylezla z auta a obklopil ji kámen, okna a břidlice. Zdálo se, že kamenné kvádry, z nichž jsou stěny postavené, jsou místy uspořádané podle nějakého řádu. Velké balvany vespod se směrem nahoru zmenšovaly, ale jen na některých místech. Hannah ustoupila od zdi a uvažovala, jestli se k domu nepřistavovalo. V jedné části budovy byla viditelná svislá čára připomínající spojovací šev. Nebyla rovná. Ten zedník musel být opilý, nebo stavba během let sesedla a posunula se.

Okna na jedné straně měla všemožné tvary a velikosti, včetně arkýře nad zadním vchodem. Hannah si v duchu živě představila ženu sedící za oknem u kolovrátku: podivný pocit, jako by náhle došlo k zakřivení časoprostoru. Začala budovu zvenku obcházet, až dorazila k průčelí. Na trávníku se tyčil majestátní strom, vedle něhož vypadal dům docela malý.

Ovanul ji větřík s vůní borovic a Hannah se otočila ke stromu. Už dávno na žádný nevylezla, ale odhadovala, že to ještě zvládne. Vyhoupala se na spodní větev a přitom si vzpomněla, jak kdysi vylezla na svůj první strom ve Windsorském parku. Táta ji naučil, jak strom předem odhadnout, než na něj začne lézt. Tenhle by se mu líbil. Byl přímo stvořený k lezení, jenže táta ho samozřejmě neuvidí, protože uměl a ji tady nechal samotnou. Sakra.

Zapípal jí telefon. Objevila se zpráva od její nejlepší kamarádky Abi.

MOC VELKA HRUZA? CO JEZIBABA? X

Hannah zaváhala a pohlédla na kameny, z nichž byla budova postavená. Nebylo to tady vůbec špatné.

BARAK SUPER. JEZIBABA FURT STEJNA. X

Hannah seskočila na zem a pomyslela si, že je možná k Maddie ohledně toho stěhování trochu nespravedlivá, pak ale zaslechla její hlas a přehodnotila to. S kým to mluví? Ten chlap je ještě pořád tady? Proč se Maddie zdá mužům tak přitažlivá? Hannah nikdy nepochopila, proč se do ní táta zamiloval. Muselo to být kvůli sexu. Proč by si jinak vzal vytáhlou hubenou ženskou s bujnými hnědými pačesy a snobským přízvukem? Jiný důvod to mít nemohlo.

Zakručelo jí v břiše. Jídlo. Pokračovala v obchůzce kolem domu a doufala, že se vrátí na místo, odkud vyšla, a najde v autě něco k snědku. Pomalým krokem nakonec dorazila na dvůr před stájem. Kruh se uzavřel. Po jezibabě nikde ani stopy. Hannah si vytáhla z auta kabelku a cestou do domu se z ní snažila vyhrabat čokoládu.

Tmavé zdi pokrývaly tapety s květinovým vzorem. Vítejte ve čtyřicátých letech. Možná kdyby si teď zkusila vsugerovat, že je to nějaká z těch televizních reality show, které trvají jen pár týdnů, tak by se to dalo nějak přežít, a pak by se všechno jako mávnutím kouzelného proutku vrátilo zase k normálu. Nebo aspoň k takovému normálu, jaký byl bez táty možný.

Maddie otevřela první dveře nad schody a vešla do střídmě zařízené místnosti. Manželskou postel zakrýval háčkovaný přehoz. Závěsy i tapety zdobily růžičky. Přistoupila k oknu a vyhlédla dolů na dvůr a na pole v dálce. Pásly se tam krávy. Notář říkal, že Daphne farmařila až do osmdesátky, ale nyní jsou pole pronajata jinému zemědělci. To zajišťovalo malý příjem a každá libra se hodila. Maddie se zamračila. O tom všem se jí teď nechtělo přemýšlet.

Když přecházela do další místnosti, prkna v podlaze zavržala. Tohle byl pokoj s arkýřovým oknem, které vybíhalo nad zadní vchod. Kdysi musel sloužit jako knihovna. Dvě stěny pokrývaly police a ve výklenku arkýřového okna stál velký psací stůl. K holé zdi bylo přisunuté malé kanapíčko s vyšívanými polštáři a na zdi visel velmi pěkný akvarel znázorňující pláž. Maddie přemohla naléhavou touhu vytáhnout z police nějakou knihu; čekal ji další průzkum.

Vyšla na chodbu a odpočítala dveře. Zjistila, že místnost, kterou si pamatovala ze své předchozí návštěvy, musí ležet v novější přístavbě. Byla mnohem větší a vzdušnější než tyhle pokoje, i když ten nad kuchyní byl docela rozlehlý, byť poněkud úzký. Pootvírala pár oken a sešla do přízemí do obývacího pokoje.

Nezdržela se tam, ale napadlo ji, zda pod tím příšerným kobercem ode zdi ke zdi zůstala původní podlaha. Sedmdesátá léta měla na svědomí spoustu prohřešků proti estetice a k největším patřil koberec s vysokým vlasem, kterému mohlo konkurovat snad jen zařízení koupelny v hráškově zelené barvě. Nábytek v obýváku vypadal skvostně a Maddie si živě představila, jak s ním zkombinuje těch pár kousků zděděných po rodičích. Jen ty neprodala. Zavřela oči. Nesmí se tolik obírat minulostí, tím se nic nevyřeší. Otočila se a zamířila do menšího sousedního pokoje. Musela to být Daphnina pracovna. Také měla krásné velké okno, ale zařízená byla jednoduše, pouze několika kartotéčnickými skříněmi, stolem a židlí. Maddie pohlédla na papíry ležící na stole, ale byly to jen staré účty a ty vidět nepotřebovala. Brzy dorazí nové.

Maddie nakoukla na záchůdek vtěsnaný pod schodiště a pokračovala nahoru. Cestou se zastavila a vyhlédla ven z kulatého okna. Když vešla do pokoje, uvědomila si, že kopíruje obývací pokoj o patro níž, ale díky nižšímu stropu působí útulněji. Místnost byla zalitá světlem. Maddie přešla na druhou stranu pokoje a prozkoumala velkou koupenu, která se nacházela přímo nad pracovnou. Nic nenasvědčovalo tomu, že by Daphne – nebo vůbec někdo – tuhle místnost využíval. Šatní skříň byla prázdná a nikde se nepovalovaly žádné ručníky ani toaletní potřeby. Možná se už stará paní nedokázala o tuhle část domu starat. Pro Maddie však byla tato místnost ideální, protože sem dopadalo ranní i večerní světlo.

Pokoji vévodila velká postel s nebesy. Maddie měla pocit, že ji láká do své náruče, a byla tak unavená, že nedokázala vzdorovat. Ze staré duchny se zvedl prach, když se matrace prohnula pod Maddiinou vahou. Ve světle se zatřpytila letící prachová zrníčka a Maddie bojovala s pokušením zavřít oči. Věděla, že navzdory vyčerpání by ji hned po usnutí přepadly noční můry. Přinutila se sednout si a pak z postele zase vylézt.

„Hannah?“ Ty dvě slabiky se jí zařízly do uší. Maddie ji hledá.

„Hannah?“

Zaslechla v jejím hlase stopu paniky? Usmála se. Konečně něco narušilo její klid. Maddie obvykle nic kolem sebe nevnímala, žila ponořená do svého světa barev a tvarů. Sakra, vždyť jí ani neseřvala kvůli tomu tetování! Jenom sevřela rty a pak jí pochválila pěkné použití odstínu modré. Neměla ani tolik filipa, aby poznala, že to tetování je falešné – jen tolik pro ilustraci, jak dobře ji macecha zná. Vůbec jí nevnadala. Nezuřila. V klidu dál balila, chystala tohle zatracené stěhování do Cornwallu a mlela pořád dokola, jaký to byl dar z nebes, když tuhle barabiznu zdědila.

Hannah se přišourala ke své nevlastní matce, která stála v hale.

„Tady jsi.“ Maddie se usmála. „Už ses tady porozhlídla? Co na to říkáš?“

Hannah lhostejně pokrčila rameny.

„Vybrala jsem si ten pokoj nad obývacím. Z těch zbývajících můžeš mít kterýkoli, co se ti zalíbí. Rozhodně jich zbývá ještě dost.“ Maddie se odmlčela. „Možná se tam bude muset přestěhovat nějaký nábytek z jiných místností. Určitě se tu najde všechno, co potřebuješ.“

Hannah obrátila oči v sloup a vydusala nahoru po schodech. Maddie se vždycky musí snažit hledat na všem něco pozitivního. Kdy si ta ženská konečně uvědomí, že život stojí za prd?

Přecházela z jednoho pokoje do druhého a nemohla se rozhodnout, chtěla však být co nejdál od Maddie. Místnost, ve které teď stála, zabírala celou šířku budovy. Nacházela se přímo nad kuchyní a měla pěkný krb – nic velkého jako dole, ale elegantní dámskou verzi s bílou dřevěnou krbovou římsou a malým černým roštem.

Ve většině pokojů stály nejrůznější kusy nábytku. Maddie říkala, že si může vzít, co chce, takže se jí už Hannah nemusí na nic ptát. Možná by prostě měla zvolit pokoj nejvzdálenější od Maddie a hotovo.

Opřela se o římsu a uvažovala, jestli je krb provozuschopný. Hodilo by se to, protože Maddie zatím nevěděla, zda bude fungovat ústřední topení. Prý ho vyzkouší později! Každý normální člověk by si nechal dům předem zkontrolovat, než se tam nastěhuje, ale ne, Maddie se sem prostě přihrne jako velká voda a dům v Londýně si klidně prodá. Tvrdila, že to

bylo nutné, aby splatila tátovy účty, ale to byly hovadiny. Mohla přece prodat tenhle barák. Určitě by se našel kupec, který by po něm skočil.

Na okenní římsu dosedl velký pták.

„Dobré ráno, paní strako.“ Hannah se kousla dortu. Copak ještě nevyrostla z těch dětských pověr, že straka nosí smůlu, a proto je třeba ji uctivě pozdravit? Ne, vždyť to patřilo k věcem, které ji naučil táta dávno předtím, než se na scéně objevila macecha. Hannah přistoupila k oknu, aby si lépe prohlédla lesklá černá pírka. Pták k ní naklonil hlavičku a odletěl.

U okna stál elegantní toaletní stolek. Byl děsně zaprášený, ale dřevo pod nánosem prachu vypadalo pěkně. Hannah se k němu posadila. Od sud měla otevřeným oknem nádherný výhled na obrovský strom uprostřed trávníku. Mezi větvemi viděla pole za cestou, kde na slunci poklidně přezvykovaly krávy. Oknem zavanul pach kravského hnoje. Všechno se musí něčím pokazit!

Odvrátila se od okna. Tenhle pokoj bude její. Ještě sem přepravit tu velkou almaru odvedle a bude to dokonalé. Ne že by z toho byla kdovíjak odvázaná, ale nebylo to tak špatné, jak očekávala.

2

Skončil prodloužený víkend, který Maddie strávila frenetickým úklidem a větráním domu. Teď stála u okna a nepřítomně hleděla na mohutný strom na zahradě, jehož obrysy vypadaly jako rozpité lehkým mrholením. Prsty měla rozedřené a ve vzduchu se vznášel štiplavý octový zápach. Růže, které nařezala na zahradě a naaranžovala do vázy na kuchyňském stole, ten pach trochu přebíjely, ale nestačilo to. Vzdychnula si a padla na židli. Čaj byl uvařený, ale Maddie neměla sílu si ho jít nalít. Bylo by krásné, kdyby někdo přišel a udělal to za ni. Ostře se nadechla. Je sama. Už tady není nikdo, kdo by jí s něčím pomohl, vařením čaje počínaje a výchovou Hannah konče.

Hannah se došourala do kuchyně a vlasy jí jen zčásti zakrývaly trucovitý výraz v obličejí. Není to tady přece tak hrozné. Londýn to sice není, ale Trevenen je nádherný. Maddie polkla poznámku, která se jí drala na jazyk. Co se to s ní děje? Šílí snad? Je to ze žalu? Nebo už ty věčné potyčky s Hannah pohřbily její lepší já? Stal se vztek a naštvání jejím normálním duševním rozpoložením? Nebo je to něco jiného? Netušila, ale jen obtížně krotila zlost, která se v ní vzedmula. Třeba jí v osmatřiceti začíná předčasná menopauza? Musí přece existovat nějaký důvod.

Hannah s žuchnutím dopadla na židli. Maddie se snesl na ramena prach a pocit viny. Zamračila se. To dítě je hrozně hubené. Události předcházející stěhování si na nich obou vybraly svou daň. Maddie vstala a natočila do sklenice vodu. Podala ji Hannah a sledovala, jak se ta hromádka neštěstí rozhlíží kolem. Vypadalo to tam bídne, ale Maddie věděla, že s tím dokáže něco udělat.

Měla pocit, že k ní Trevenen přímo promlouvá. Možná to bylo kvůli všem těm drobnostem, které objevovala – například nádherné dřevěné obložení v obýváku, které jí připomínalo lodní kajutu, nebo způsob, jakým se schodiště stáčelo k jejímu pokoji.

Rozhlédla se po kuchyni. Zdálo se, že Trevenen je v dobrém stavu, kromě střechy, která vyžadovala pár oprav. Mohou tady s Hannah začít rovnou bydlet. Dům sice nebyl zrenovovaný, ale má své kouzlo. Něco se v ní pohnulo, když na to pomyslela. Ten dům je její. Potrvá to, ale ona mu pomůže vybědnout z minulosti a zařadit se do našeho století. Vstala a přejela rukou po okenní římse. Všimla si, že jsou do ní vyryté iniciály. TP 1595. Takhle starý dům musí skrývat spoustu příběhů. Kdo byl TP? Patřil snad do rodiny Penventonových?

Hannah se zhoupla dozadu na židli, která vydala naříkavé zavržení na protest. Maddie se k ní otočila a usmála se. Naplnil ji ranní optimismus, pocit, který už málem nepoznávala. Kdysi bývala sklenice vždy poloplná, ale poslední dobou byla víc než prázdná. Narovnal se v ramenu. Dá to tady dohromady a zlepší své vztahy s Hannah. Počínaje dneškem.

„Ozvala se ti už Abi?“

Hannah protočila panenky.

„Beru to jako ano.“

Hannah zvedla ruce v gestu „to je fuk“. Maddie zmlkla, ale pak se rozhodla to ještě zkusit. „Určitě bude chtít přijet na návštěvu. Cornwall je teď in a ...“, Maddie sledovala, jak se dívka vrtí, a dřív, než mohla otevřít ústa, pokračovala: „Je to taky nový začátek pro nás.“

Hannah zkřížila ruce na prsou a mlčky zírala ven z okna. Maddie cítila, že nesmí ve své snaze polevit, jinak si Hannah kolem sebe postaví ještě vyšší zed'. Vzala židli a posadila se naproti ní. Nadechla se. „Vím, že to těžce neseš.“

„Cože? Si děláš srandu, ne?“

Pubertáčka na ni upírala nevraživý pohled přes stůl. Maddie se napřímila a přinutila se pokračovat.

„Ne, nedělám.“

„Seš ještě větší blázen, než jsem myslela.“ Hannah se zvedla a nasu- peně odpochoďovala ke dveřím.

Maddie vyfoukla vzduch a usoudila, že možná není nejvhodnější chvíle snažit se spravovat jejich vztah. Obě jsou příliš unavené.

„Haló,“ zahalekal mužský hlas.

„Krucifix, zas je tady ten chlap.“ Hannah se zastavila ve dveřích.

Maddie vstala. „Dobrý den, Marku.“

„Dům už vypadá mnohem líp,“ promluvil nad dívčinou hlavou, protože mu blokovala vstup do místnosti.

Maddie se usmála. Potěšilo ji, že si toho aspoň někdo všiml.

„Byl jsem k vám vyslán s párky a bramborovou kaší.“ Usmál se a protáhl se kolem Hannah.

Hannah si trhnutím hlavy odhodila vlasy z očí. „Co? Jste snad matka Tereza v přestrojení?“

„To ne, ale potrvá pár dní, než vám někdo spraví sporák, takže vám trocha teplého jídla možná přijde vhod.“

Hannah si odfrkla.

Maddie ztuhla.

Mark si odkašlal a zamířil ke dveřím. „Nechám vás, ať můžete pokračovat v objevování krás Trevenenu. Kdybyste potřebovaly s něčím pomoci, zavolejte. Většinou pracuju z domu.“

„Co děláte z domu? Zachraňujete netopýry?“ utrousila Hannah.

„Jsem architekt, ale do netopýřích jeskyní nedělám.“

„Doprovodím vás ven.“ Maddie střelila pohledem po Hannah. Věděla, že jenom utíká před problémem. Nohy ji však nesly z místnosti a ona se přitom snažila myslet na něco jiného než na svou nevlastní dceru. V hale jí padly oči na fotografii, která ji po příjezdu tak zaujala.

„Marku?“ Maddie se zastavila před obrázkem. „Je tady Daphne Penventonová?“

Stoupl si vedle ní. „Myslím, že je to ta uprostřed.“

Pátravě na ni pohlédl a pak fotku pozorně prostudoval. „Vy o ní vážně nic nevíte?“

„Ani ň.“

„Jak vidíte, byla to krasavice. Prý zlomila hodně srdcí.“

Maddie přikývla. „Byla vdaná?“

„Ne.“

„To by mě zajímalo proč?“ zeptala se.

Pohlédl na ni. „Myslím, že přišla o snoubence ve válce.“

Ženy na snímku se neusmívaly, ale Maddie podvědomě cítila, že ji zde vítají. Prstem obkroužila Daphnin obrys a přitom se snažila odhadnout její věk na snímku. Truchlila už v té době za snoubencem? Kdyby byla Daphne znovu mladá a měla před sebou všechna rozhodnutí, jestli pak by si zvolila stejného muže, ačkoli by věděla, že stráví zbytek života jako stará panna? Má člověk vůbec v takových věcech na vybranou? Nikdy neprovdaná? Vdova? Maddie zavřela oči. Udělala by ona sama něco jinak? Odpověď znala, ale bohužel už nebylo cesty zpátky.

Venku na slunci hned všechno vypadalo veseleji. Kousky slídy v žulovém zdivu vepřína na ni házely prasátka. Bylo by tam vynikající světlo pro ateliér, ale bez střechy to byl jen neuskutečnitelný sen. Přednost musí dostat dům a věci kolem něj. Když přišli k Markovu terénnímu vozu, odtrhla myšlenky od pachu plísně a vlhkých fleků.

„Díky za všechno, co jste pro nás udělal. Nevím, kde bychom bez vás byly.“

„Nejspíš byste ještě pořád blokovaly moji příjezdovou cestu.“

Maddie se musela zasmát. Opřela se o kapotu a nasávala teplo. Proč je pořád tak zmrzlá? Vždyť je teplý den.

„Ještě jednou díky.“ Napřáhla k němu ruku a sledovala, jak jí jeho silné prsty tisknou dlaň. Něco zajiskřilo a Maddie o krok ustoupila

a jeho ruku pustila. Pohlédla na něj a zachytila v jeho očích šibalský záblesk.

„Není zač. Specializuju se na záchranu krásných žen.“ Nastoupil do svého land roveru.

„Jo, to už jste říkal.“ Maddie polkla knedlík v krku. Už celou věčnost ji nikdo neoznačil za krásnou – přesněji řečeno od chvíle, co odešel na věčnost John.

Dívala se za autem, dokud nezmizelo za zatáčkou, a všimla si přitom, že se na východě kupí mraky. Opět se vynořila bolest nad Johnovou smrtí. Udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby ho udržela naživu. Všeho se vzdala, a přece to nestačilo. Z očí jí vytryskly slzy a stékaly jí po tvářích. Zastavila se u růže, jejíž krvavě rudé okvětní lístky ozářil paprsek slunce. Maddie cítila, jak se jí srdce znovu tříští na tisíc kousků.

„Hannah, musíme jít.“ Maddie stála připravená nahoře na schodech a čekala. „Hannah?“ zavolala znovu a vykročila po chodbě k dívčině pokoji.

„No jo, no jo, vždyť už jdu.“ Hannah hlasitě třískla dveřmi.

„Fajn. Máme domluvenou schůzku, tak nechci přijít pozdě.“

„Jo, jasně. Ty nikdy nechceš přijít pozdě.“

Maddie na ni úkosem pohlédla, ale nic neřekla a zamířila ven k vozu.

„Jsi připoutaná?“ zeptala se Maddie v autě.

„Jóó.“

Maddie vycouvala a při jízdě po příšerné příjezdové cestě se cítila jako stará babka, která křečovitě svírá volant. Ve zpětném zrcátku se zatřpytil nový šedý vlas. Poprvé si toho všimla v den Johnova pohřbu. Když šla večer předtím spát, neměla ani jediný, a ráno se probudila s desíti, které okamžitě vytrhala. Od té doby se šedé vlasy navzdory veškeré ostražitosti objevovaly se znepokojivou pravidelností.

Když se Maddie odvážíla odtrhnout zrak od vozovky, všimla si, že si Hannah pozorně prohlíží okolní živé ploty. Byla si jistá, že dívka je z toho nového začátku vyděšená. Vlastně nemohl přijít v nevhodnější dobu: v maturitním ročníku.

„Do které školy vlastně jedeme?“

„Nejdřív do Mullionu. Ta není úplně ideální, protože bys tam chodila jen rok, než bys změnila školu. Další je Helston.“

Hannah zamžourala na Maddie. „Proč se jedeme dívat na školu na jeden rok? My se pak vracíme do Londýna?“

„To ne, ale je to menší škola a myslela jsem, že tam líp zapadneš.“

Hannah obrátila oči v sloup.

„Já vím, žes to nechtěla, ale neměly jsme jinou volbu.“ Maddie věděla, že mají štěstí, že si vůbec mohou vybírat, protože míst ve školách bylo málo. Znovu pohlédla do zpětného zrcátka a uvažovala, jestli si někdy na takovéhle cesty zvykne.

„Mohly jsme zůstat v Londýně.“

„To jsme teda nemohly.“

„Proč?“ vyštěkla Hannah.

„Už jsem ti to vysvětlovala. Byly jsme na pokraji bankrotu.“

„Ty přece máš peníze.“

„Nemám.“ Maddie se odmlčela. „Pokud sis nevšimla, poslední rok tátova života jsem nepracovala.“

„Tvoji rodiče ti přece nechali majlant.“

Maddie se zamračila. „Nebyl to majlant a to už je taky pryč. Všechno se to utratilo.“ Peníze tekly proudem. Polkla a vzpomněla si na ty tisíce.

„Jen to teď všechno svaluj na tátu, když už tady není.“ Hannah se vřela rty.

„Já na něj nic nesvaluju. Tak jsme se rozhodli. Starala jsem se o něj. Nepracovala jsem. Když nic nenamaluju, nemám co prodat. To je jednoduché.“

„Svaluješ to na něj.“

Maddie si prohrábla rukou vlasy. „Ne, bylo to i moje rozhodnutí. Sakra! Teď jsem přejela odbočku. Vést takový rozhovor během řízení není dobrý nápad.“

„S tebou to nejde nikdy. Vždycky si najdeš důvod, proč nemluvit.“ Hannah se opět nasupeně zahleděla z okénka.

Na stole jí ležely informační brožury škol. Hannah se teď o tom nechtělo přemýšlet. Brzy začne školní rok a ona se musí rychle rozhodnout, ale ještě pořád je srpen. Léto. Myšlenky na školu zakázány.

Kbelík u jejích nohou obsahoval tu nejšpinavější vodu, jakou v životě viděla. Otřásla se, když si uvědomila, že spala v takové špině. Přesto v noci usnula jako dudek, nejlépe od chvíle, co táta zemřel. Asi ji omráčil ten všudypřítomný smrad hnoje. Zajímavé bylo, že dnes už ho necítila. Přestaly ty krásy kálet, nebo si už na to zvykla? Po tom ani v nejmenším netoužila.

Pokoj byl konečně čistý a teď potřeboval vymalovat. Proč nekoupily barvu, když už byly ve městě? Teď to bude znamenat další vyjížďku s Maddie křečovitě svírající volant, jako by na tom závisel její život. Fakt je to s ní k nevydržení. Při návštěvě ve školách si hrála na moderní umělkyni, která vystavuje v londýnských galeriích. Tůdle nudle. Poslední výstavu měla před třemi roky.

Hannah klesla na postel. To bylo těsně předtím, než se tátovi doopravdy přitížilo. Tehdy ještě pracoval a Maddie se do ničeho moc nemontovala, protože v jednom kuse malovala. Život byl fajn. Táta pracoval z domu a Maddie trčela v ateliéru.

Velké růže, které zdobily zdi, se rozmazaly do šmouh. Nic konkrétního, jen růžové kaňky. Hannah si pěstí otřela slzy. Táta už není. Konec pohádky. A ona teď musí žít v cornwallské divočině se zlou macechou. Co na té ženské všichni mají? Táta se do ní zamiloval okamžitě. Seznámil se s ní, když psal článek o galeriích v Londýně. V jedné vystavovala obrazy a on s ní dělal rozhovor. To byl začátek konce, ale on byl šťastný, šťastnější než kdy předtím. Když od nich odešla máma, zavřel za svým životem dveře. Maddie je znovu otevřela, ale zapomněla jimi zase odejít.

V koutě pokoje se vršily nevybalené tašky. Hannah popadla batoh a třesoucími se prsty vytáhla tátovu fotku. Pořídila ji na výletě do Brightonu. Táta se široce usmíval a v ruce držel velký kornout se zmrzlinou, jenže to nebyla jeho zmrzlina, ale její.

Pár minut poté, co snímek vyfotila, se ta hnusná čokoládová zmrzlina svezla a rozplácla se na chodníku. Jak se tomu tenkrát nasmáli, a když se dochechtali, táta šel a koupil jí novou. Byl tak fajn. Dokázal všechno napravit, i když byl svět nespravedlivý.

Strčila fotku zpátky do batohu. Může se na něj dívat třeba sto let, stejně ho tím nepřivolá zpátky. Nic ho nepřivolá zpátky. Ona teď musí

douklízet pokoj a dovléct sem skříň. Nebyla si úplně jistá, jak to bez Maddiiny pomoci dokáže, protože ta almara byla o dobrých dvacet centimetrů vyšší než ona. Vlastně pochybovala, že to samy dvě dokážou. Někdo jim bude muset pomoci. Sakra.

„Hannah? Jdu do vany. Kdybys něco potřebovala, křikni na mě,“ volala Maddie z přízemí.

Proč bych to dělala? uvažovala Hannah, zatímco sbíhala dolů po schodech. Tenhle dům by mohl být fajn. Při troše opatrnosti se nemusí s Maddie skoro vůbec potkat. To by nebylo špatné. Dům v Londýně byl menší a neměla se kam zašít, zvláště během tátovy nemoci. Když se ráno probudila, byla tam Maddie. Když přišla ze školy, byla tam Maddie. Když šla spát, byla tam Maddie. Jako kdyby jí ta ženská nevěřila a nedala jí žádný prostor. Teď má prostoru dost, ale zase žádné kamarády, žádný Londýn a nic na práci. Zas takové terno to není.

„Ne!“ Vlastní křik zase probudil Maddie ze zlého snu. Srdce jí splašeně bušilo. Po tvářích jí tekly slzy. Žal by se přece měl časem zmírňovat. Všichni jí říkali, že čas všechno zhojí, ale ji namísto toho pronásledovaly čím dál horší noční můry. Mohla si říkat, kolikrát chtěla, ať už na to zapomene, stejně jí to nebylo nic platné.

Netušila, co provedla, aby si za to zasloužila Johnovu smrt. Logika jí napovídala, že ona s tím nemá nic společného, pak jí však na mysli vytanulo její počínání po pohřbu. Udělala jen to, co po ní John žádal, ačkoli to odporovalo veškerému jejímu přesvědčení. Možná právě proto s tím dodne každou noc zápasila. Některé věci jsou zakořeněné tak hluboko, že trvá dlouho, než se jich člověk zbaví, pokud vůbec. Odsunula ty myšlenky stranou.

Ještě úplně nesvítilo, ale venku už bylo dost světla, aby rozeznala obrys jedle za oknem. Večer musela zapomenout zatáhnout závěsy. Popadla župan, oblékla si ho a opatrně scházela dolů po schodech. Najednou ji zaskočil jakýsi zvuk. Zastavila se na posledním schodu. Zatajila dech. V domě kromě ní a Hannah nikdo nebyl, a přesto zaslechla nářek. Potrásla hlavou a zvuk ustal.

Koutkem oka zachytila záblesk pohybu a přesvědčila sama sebe, že to byla jenom myš běžící po podlaze obýváku. Jestli jsou tu myši, vyřeší

to pastička, ale co když je to duch? Zamrkala. Na duchy přece nevěří. Přesto dál kráčela opatrně.

Rozsvítila světla v kuchyni a postavila konev na tábornický vaříč, který používaly, dokud nebudou mít opravený sporák. Čaj jí pomůže zahnat divoké noční představy. Duchy. Mark přece říkal, že v Trevenenu nestráší. Nevěděla, proč by mu měla věřit, ale její vlastní zdravý rozum s ním souhlasil.

Z patra se ozvalo žuchnutí. Maddie sebou trhla, až si málem polila župan čajem. Ne, samozřejmě není vůbec pověřivá. Zasmála se; věděla, že Hannah musela spadnout z postele knížka nebo něco jiného. Hannah nebyla žádný přízrak. Byla skutečná až dost i se svým zlomeným srdcem, které Maddie neuměla slepit. A jak ji vůbec napadlo, že by to dokázala, když si neví rady ani s tím vlastním?

Vzala hrnek s čajem, vrátila se do obýváku a zkontrolovala, zda tam nejsou další hlodavci. Uvelebila se na jednom z okenních sedátek, stáhla nohy pod sebe a sledovala, jak přibývající světlo vybarvuje ráno. Paprsků přibývalo každou vteřinou a obloha se u země zbarvovala růžovými odstíny, zatímco levandulová stoupala vzhůru na nebe.

Maddie na okamžik zavřela a oči a doufala, že tím zmírní ten suchý řezavý pocit, který ji trápil, ale ze zkušenosti věděla, že jediné, co skutečně pomůže, je několik nocí vydatného spánku. Prudce otevřela oči, když se vedle krbu ozvalo tiché škrábání. Zeď byla obložená dřevem, z něhož se místy loupal lak. Myš musela vklouznout do mezery mezi zdí a dřevěným obložením.

Slunce už zalévalo místnost a Maddie se rozhodla celou věc prošetřit. Přistoupila k místu, odkud podle ní zvuk vycházel, a přiložila ucho na zeď. Věděla, že něco slyšela, ale zvuk se přenášel zvláštním způsobem. Poklepem na různá místa obložení zjistila, že zeď vespod je nerovná, a místy se dokonce zdálo, že je dutá. Kdysi to musela být koncová zeď domu a možná je postavená z kamene, či dokonce z vepřovic. Třeba by jí to mohl říct Mark, až – a pokud – ho ještě uvidí. Včera při nákupu ho zahlédla v Helstonu. Byl zcela zaujatý pohlednou blondýnou – jinou, než kterou u něj Maddie viděla po příjezdu do Cornwallu. Asi to byl pěkný sukničkář, ale o domech v okolí toho zřejmě věděl opravdu hodně.

Přejížděla rukou po jednom z dřevěných panelů, když ucítila, že se něco pohnulo, a odtáhla ruku. Prsty měla černé od prachu. Zaťukala na zeď a šramocení přestalo. Přemohla ji únava, opřela se o zeď a vyhlédla ven na zahradu. Něco uvnitř jí říkalo, že nakonec to všechno bude fungovat, jen nesmí ztráct trpělivost. Vstala a rozhodla se, že pomůže Hannah s úklidem. Musí existovat nějaký způsob, jak k ní proniknout, a Maddie si z celého srdce přála, aby se jí to povedlo. Slíbila to Johnovi a své sliby přece vždycky plnila.

Elektrikář šplhal po trámech a Maddie zatajila dech. Nechápala, proč si nemůže vzít žebřík jako každý normální smrtelník. Věděla, že by měla být hlavně vděčná, že jí předělává elektrické vedení ve stáji, a nestarat se o jeho pracovní postupy. Jenže neměla nervy se na to dívat.

Kolem sebe měla rozložené malířské stojany a plátna: své základní životní potřeby. Tedy, základní kdysi bývaly a musí zase být. Sehnula se a otevřela jednu z krabic. Svrážtila nos. Vzduchem se šířil pach terpentýnu. Něco muselo vytéct. Zadolovala v krabici a vytáhla hromádku dopisů a pohlednic. Rychle je hodila zpátky, šmátrala po něčem dalším a oči se jí přitom plnily slzami. Prsty se dotkla chladného kovu. To nebylo dobré. Kdo tuhle bednu balil? Kdo naskládal Johnovy dopisy a jeho bronzovou bustu k terpentýnu?

Maddie zhluboka dýchala a vyšla ven na slunce. John byl mrtvý, přesto v ní těch pár věcí znovu vyplavilo na povrch všechn žal. Kdy to přejde nebo aspoň zeslábne?

„Můžete mi sem hodit štafle?“ zakřičel elektrikář.

Muž visel na trámu na druhé straně stáje. Maddie se rozběhla a dovlékla k němu žebřík. Jakmile elektrikář stanul bezpečně na zemi, vrátila se k vybalování. Je už přece velká holka a zvládne to. Johnova busta přišla na řadu jako první. Udělala ji v to léto, kdy se seznámili. Dotkla se jeho tváří a málem ucítila teplo slunce na jeho pokožce. Hlavou jí vířily opojné vzpomínky plné smíchu a lásky. Jsou skutečné? Už si tím nebyla jistá. Konec překrucoval začátek a snažil se jí v hlavě přepsat celou historii. Příliš mnoho bolesti.

Položila bustu na zem. Kam ji umístí? Chce ji mít vůbec v domě? Touží se neustále dívat na jeho tvář a připomínat si, co všechno ztratila?

K tomu se už vracet nechtěla. Nevedlo to nikam, maximálně ke krabicí s kapesníky.

Osllepilo ji elektrické osvětlení, které nemilosrdně odhalilo každou škvíрку ve zdi. Její oči se pomalu přizpůsobovaly světlu a ona usoudila, že s tím dokáže pracovat. Bylo to zvláštní; světlo nutně potřebovala, ale přemíra umělého osvětlení jí mohla narušit cit pro barvy.

„Hnedka je to lepší, že jo, paninko?“ Elektrikář držel v ruce cosi, co připomínalo seškvařenou zvířecí mrtvolku.

Maddie přikývla a zamžourala na věc v jeho ruce. „Co to je?“

„Transformátor. Potkan přehryzal jeden nebo dva dráty. Šmakujou jim a kvůlivá tomu to pak bouchlo,“ vysvětloval a šoural se pryč. Maddie si v duchu poznamenala: zapsat výměnu elektrického vedení na první místo v seznamu věcí, které se musí udělat. Otázkou ovšem je, jak dlouho jí ještě vydrží ta trocha peněz, co má. V takových chvílích ji napadala kacířská myšlenka, zda rozhodnutí vyzkoušet experimentální léky proti rakovině stálo za tu cenu. Bez nich by teď s Hannah nebyly v takové finanční tísní, jenže jak ji může něco takového vůbec napadnout, když ty léky mohly Johnovi koupit trochu víc času? Přesto by možná s těmi penězi dnes mohla... Maddie se zarazila a prohrábla si rukou vlasy. Ne, tímhle směrem dál uvažovat nebude. Je po všem. Nic se už nedá vrátit.

Z podlahy na ni zírala Johnova tvář. Co s tou zatracenou bustou udělá? Třeba si ji Hannah bude chtít vzít do svého pokoje. Trávila tam celé dny a ven vycházela jen pro jídlo a pití. Dokonce ani stěhováky nepustila dovnitř. Maddie se zamračila. Radila se už o dívčině chování s tolika lidmi, včetně výchovných poradců. Všichni doporučovali shovívavost a pochopení; na Hannah je toho prostě moc. Maddie to věděla a snažila se být tolerantní. Musí to být hrozné, když člověka opustí matka a pak mu zemře otec.

Zavřela oči a uvažovala, zda by si ji její vlastní matka nechala, kdyby nezemřela při porodu. Odpověď se nikdy nedozví, ale její adoptivní matka pro ni byla oporou až do své smrti před osmi lety. Maddie otevřela oči a znovu pohlédla na bustu. John nikdy moc nemluvil o své první ženě Susan, matce Hannah. Při pouhé zmínce o ní se vždycky stáhl do sebe.

Hannah vešla dovnitř. „Hej, Maddie, kde je ta barva?“

„V koutě.“ Ukázala na plechovky. „Jdeš malovat?“

Hannah přikývla. „Kdy to začalo svítit?“

„Před chvílí.“ Než si troufla položit zásadní otázku, zapátrala Hannah v obličejí a snažila se odhadnout, jakou má náladu. Zdálo se, že dobrou. „Už sis vybrala tu školu? Musíme jim dát vědět.“

„Dík za připomenutí, že brzy začíná výuka.“ Hannah se otočila na patě.

„Jenže ona začíná, a my to musíme vyřešit.“ Maddie se obrnila trpělivostí.

„Mullion.“

„Fajn.“ Maddie klesla na jednu z nevybalených krabic. „Dneska jim zavolám.“

Hannah odstrčila několik plechovek barvy, jednu si vybrala a odkráčela.

Maddie se usmála. Aspoň něco pozitivního. Možná se nikdy nedozví, proč si Hannah vybrala právě Mullion, ale její rozhodnutí ji potěšilo. V malé škole snad přijmou nového studenta snáz.

„Haló?“ ozval se zvenku ženský hlas.

„Tady uvnitř.“ Maddie vstala a otevřela dveře.

„Doslechla jsem se, že možná potřebujete pomoc.“ Ženě se na obličejí rozlil zářivý úsměv a rychle se rozhlédla po kuchyni. „Já jsem Tamsin.“

„Dobrý den.“ Maddie vrhla rychlý pohled na nepořádek kolem. „Potřebuju. Jak jste se to dozvěděla?“

„Tady se nic neudrží v tajnosti, takže jsem přišla na pomoc.“

Maddie se zasmála. „Tak to mám dneska šťastný den.“

„Maddie, říkalas, že tohle přijde do kuchyně?“ ozval se ženský hlas.

Hannah se vrhla k oknu. Kdo to tady zase je? A jak to, že si s macechou tyká? Vždyť Maddie tady kromě toho pošuka Marka nikoho nezná. Dole na dvoře se nějaká drobná žena pachtila s velkou krabicí. Kromě tmavé hlavy z ní toho moc vidět nebylo.

Hannah za sebou zavřela dveře a běžela ke schodišti. Dusala dolů a s gustem poslouchala, jak dřevěné schody při každém doskoku vržou a skřípou. Dům vydával úžasně zvuky a podlaha v patře téměř zpívala, když po ní člověk šel. V přízemí se jí líbilo, jak jí po kamenných dlažebních kamenech pleskají chodidla. Jediné, co jí pilo krev, byl ten

nechutný vysoký koberec v obývacíku. Kde se tam ta veteš vzala? Člověk na něm při každém kroku dostal ránu statickou elektřinou a koberec hrál všemi odstíny hnědé, jaké by si nikdo dobrovolně nevybral.

„Haló?“ Hannah nakoukla do kuchyňských dveří.

„Ty musíš být Hannah. Já jsem Tamsin.“ Žena vyndávala věci z krabice.

„Dobrý den.“

„Ty už máš vybaleno?“ Tamsinin hlas v sobě skrýval úsměv.

„Ne.“

„Nuda?“ zeptala se Tamsin.

„Jo.“

„Žádné druhé Vánoce?“

„To ani náhodou.“

„Škoda.“ Tamsin pokračovala ve vybalování.

Ze stolu na Hannah zíraly prázdné oči. Zastavil se jí dech. Tu bronzovou bustu vždycky nenáviděla. Byla tak studená, a vůbec tátu nevystihovala! Ne že by mu nebyla částečně podobná, jenže byla z kovu a ne z masa a kostí.

„Tohle je dobré. To je Madiino dílo?“ Tamsin pohladila bustu po temeni.

„Jo, to je od ní.“ Hannah popadla kus chleba a začala ho zuřivě natírat máslem.

„Je to výborné.“

„Když myslíte.“

„Kdo to je?“ zeptala se Tamsin.

„Můj táta.“

„Aha.“

Hannah zvedla zrak. Tamsin si mlčky prohlížela obličej.

„Byl to hezký muž.“

„Jo, to byl.“ Hannah popadla krajíc chleba a odešla. Tamsin měla hodné oči. Z ničeho ji neobviňovaly.

3

Maddie s plnými rukama přiskočila ke zvonícímu telefonu v kuchyni. Nemohla uvěřit, že je zapojený, a modlila se, aby v tašce, kterou mrskla na stůl, nebyla vejce, jinak bude k večeři omeleta.

„Maddie Hollisová.“ Otočila se a uviděla, jak si Hannah vykračuje s prázdnými rukama, ačkoli auto bylo plné nákupů. Maddie uvažovala, kdy konečně zmutuje ten pubertální gen sobectví a jestli se toho vůbec někdy dožije.

„Ahoj.“ Tamsinin hlas působil jako hojivý balzám po škaredém pohledu, který na ni Hannah vrhla. „Co takhle zajít si dneska večer do hospody na skleničku? Je načase, aby ses seznámila s domorodci.“

Maddie se kousla do rtu. Šla by hrozně ráda, ale Hannah... „Totiž...“ Odmlčela se.

„Žádné totiž, prostě řekni, že jo. Vyzvednu tě v půl sedmé.“

„Mám jinou možnost?“ zeptala se Maddie.

„Ne.“

„Hned jsem si to myslela. Nevím, jak to bude s Hannah.“

„Vem ji s sebou. Když bude chtít, tak půjde, a když ne, tak ať si sedí doma.“

Maddie se pousmála. „Nemůžeme to odložit na zítra? Myslím, že dneska večer budeme obě docela vyřízené.“

„Jasně, zítřek by šel, ale už žádné další odklady.“

„Slibuju.“ Maddie zavěsila a pak se málem skácela, když uviděla přicházet Hannah s plnou náručí věcí. Že by se ten gen změnil tak rychle?

„Kdo to byl? A odkdy nám funguje telefon?“ Hannah vysypala všechno na stůl. „Kde je ten džus, co jsem chtěla?“

„Co takhle klást jednu otázku po druhé?“ zeptala se Maddie.

„Ne.“

Maddie otevřela ústa a hned je zase zavřela; dohadování nebylo k ničemu. „Tamsin. A v tašce.“

Hannah pokrčila rameny a obešla stůl. „Aha. Co chtěla?“

„Zvala nás do hospody.“ Maddie vyskládala obsah jedné igelitky na stůl a dumala, proč všechny jejich rozhovory nakonec skončí hádkou. Hannah vyhrabala džus, nalila si ho do sklenice a odešla.

„To šlo hladce,“ zamumlala Maddie sama pro sebe, když uklízela krabici džusu do lednice. Jak se s tou holkou může vůbec někdy sblížit? Takhle špatné to nikdy nebývalo. Vlastně to kdysi bylo docela fajn. Stýskalo se jí po těch časech, kdy Hannah česávala dlouhé blond vlásky a povídala si s ní. Dnes spolu sotva promluvíly a dlouhá hřívá už byla také minulostí. Hannah se po Johnově pohřbu nechala ostříhat. Nový účes se k jemným rysům obličeje hodil, ale Maddie postrádala tu starou Hannah. Jenže postrádala i tolik jiných věcí...

Za chvíli půjde nahoru a pomůže Hannah s jejím pokojem. Možná že když teď má Hannah svůj vlastní koutek, bude k celému stěhování přistupovat smířlivěji. Když se kdysi seznámily, byla Hannah roztomilá devítiletá holčička a Maddie představovala vítanou změnou v jejich životě. Teď, o necelých sedm let později, se k ní Hannah chová, jako by byla prašivá. Možná je to normální vývoj, ale to ještě neznamená, že je to něco příjemného.

Cestou nahoru mījela zrcadlo ve zlaceném rámu. Zastavila se a přejela prsty po složité dřevořezbě. Prsty se jí zastavily, když si v zrcadle všimla fialových kruhů pod očima, které barevně ladily s růžemi na tapetách. Za poslední rok se z ní stala stejná stará vykopávka jako tenhle dům.

„No jo, nejlepší léta máš už holt stejně za sebou, takže je jedno, jestli se chátrání urychluje.“

Nádhera. A teď si ještě povídá sama se sebou. Co že to zrovna říkála o urychlování? Nakonec určitě skončí jako Daphne, osamělá až do devadesátky. Maddie se zamračila, ještě jednou se podívala do zrcadla a pak pokračovala dál po chodbě. Zaklepala na dceřiny dveře.

„Hannah, napadlo mě, že ti pomůžu s úklidem.“

Hannah vystrčila hlavu ze dveří. „Ne.“

„Ne?“

„Jo, ne!“ Namalovala prstem ve vzduchu velký kruh kolem Maddiiny hlavy a pak ho prudce přeškrtnla. „Maddie vstup zakázán.“ Pak rázně zabouchla dveře.

Maddie zůstala stát jako opařená a zírala na zavřené dveře. „To mám za vyučenou.“ Podívala se na své ruce. Možná by měla raději zapracovat na vlastní ložnici.

Paprsky zapadajícího slunce pronikaly skrz nerovný povrch skla ve vysokém okně na odpočívadle, vrhaly rozptýlené světlo do haly v přízemí a ohřívaly Daphninu vážnou tvář na fotografii. Maddie se zastavila na spodním schodě. Na rty se jí drala slova děkovné modlitby, ale zarazila se. Kdysi by věřila, že její modlitby byly vyslyšeny tímhle dědictvím, ale dnes se už nemodlila. Přestala s tím už před několika měsíci, ale zvyk je železná košile. Ruka jí bezděčně spočinula na břiše a pak si v duchu vynadala, že na to zase myslí. Byla to minulost, a jediná historie, na které teď záleželo, se vztahovala k Trevenenu a Penventonovým, kteří jí ho odkázali.

Zastavila se v kuchyni a uvažovala, zda tato místnost odjakživa sloužila stejnému účelu. Nebýval to třeba obývací pokoj? Dispoziční uspořádání domu ji fascinovalo stejně jako některé architektonické prvky, třeba to nádherné dělené okno pocházející z tudorovského období. V domě se jistě skrývaly další poklady, které časem objeví, ale největší záhadou pro ni momentálně bylo, proč celou nemovitost zdědila. Zřejmě museli být bližší příbuzní, ale kdoví. Notář jí to nedokázal nijak objasnit. Tvrdil, že slečna Penventonová byla tajnůstkářka, ale jasně se vyjádřila, komu má dům má po její smrti připadnout.

Maddie zaráželo, jak dlouho už podle notářových slov byla uvedena v závěti jako dědic. Naznačil, že Daphne změnila svou poslední vůli před pětadvaceti lety, když jí zemřel bratr a ona se stala jedinou majitelkou nemovitosti. Pokud však o ní Daphne věděla už tak dávno, proč se s ní nespojila dřív? Maddie si ale nestěžovala. Ten dům potřebovala.

Do seznamu věcí k vyřízení zapsala *Prozkoumat historii domu*. Vedle seznamu ležela její vizitka jako připomínka, že má zavolat do galerie. Vyjímal se na ní nápis *Akademická malířka*. Ušklíbala se. „Malířka? To už za chvíli nebude pravda, pokud zas nezačneš malovat.“

Dělalo jí to starosti. Inspirace. Už nemohla dál čekat, až se dostaví. V Londýně žádnou neměla. Tam cítila jen bolest, a tak skočila po příležitosti odtud uprchnout. Ohlížet se zpátky příliš bolelo. Jediná cesta teď vedla vpřed.

Hannah zadumaně hleděla z velkého kuchyňského okna a polekaně nadskočila, když zařinčel telefon. „Haló, Dům hrůzy u Maddie.“

„Ahoj, Hannah,“ ozvala se Tamsin.

„Dobrý den.“ Hannah se usmála.

„Půjdeš s námi dneska večer do hospody?“

Hannah vzala z mísy jablko a vyleštila si je o tričko. Chce se jí? Ani ne. „Ještě nevím.“

„Měla bys.“

„Možná.“

„Nenutím tě. Jak to pokračuje s tvým pokojem?“ zeptala se Tamsin.

„Skvěle, až na to, že si nemám kam pověsit oblečení.“

„V celém domě nejsou žádné skříně? To mě překvapuje.“ Tamsin se zasmála.

„Je jich tam spousta, ale žádná u mě v pokoji, a sama je nepřestěhuju.“

„Pravda.“ Tamsin se odmlčela. „Mám pro tebe řešení, ale budeš muset přijít do hospody.“

„Jaké řešení?“

„Neřeknu, ale v půl sedmé tě s ním seznámím.“

„Tak jo, dobře.“

„Tak zatím, a nezapomeň Maddie vyřídít, že jsem volala.“

Hannah položila sluchátko a uvažovala, proč má pocit, že se nechala napálit. Ale bude to mít aspoň jedno pozitivum: bude si mít kam pověsit šaty. Netušila jen, jak k tomu dojde.

Přesně v půl sedmé večer Hannah uslyšela zajíždět na dvůr auto. Otevřela zadní dveře a uviděla tři kolohnáty, kteří kráčeli za Tamsin jako kuřátka za kvočnou. Všichni se nad ní tyčili jako hory. Hannah si prohrábla rukou vlasy a zalitovala, že si nedala víc práce se svým vzhledem. Jeden z těch kluků byl docela hezký a zbývající dva taky nebyli k zahození.

„Vedu ti ty pomocníky. Tihle dva,“ mávla Tamsin rukou, „Fred s Mattem, jsou moji, a ten další, Will, je taky napůl jako vlastní.“

„Ahoj.“ Hannah vrazila ruce do kapes.

„Když je pěkně poprosíš a zamáváš na ně řasama, určitě ti pomůžou přestěhovat tu almaru.“

Hannah polkla. Není nad to nechat se uvést do rozpaků. „Mohli byste teda? Pokoj mám nahoře.“ Cítila se jako největší pitomec. Takhle to říct nechtěla. Uprostřed schodiště se v běhu otočila a křikla: „A ta skříň je vedle.“ Slyšela za sebou dusání. Znělo to jako splašené stádo.

„Tady.“ Ustoupila a pustila je do místnosti. Skříň vypadala, že s ní nikdo nehne.

„Kam to přijde?“ zeptal se ten nejstarší. Hannah soudila, že by to mohl být Fred.

„Sem ke mně do pokoje.“ Hannah vyšla na chodbu a vešla do svého pokoje. Líbilo se jí, jak si ho zatím upravila. Stěny byly vymalované cihlově červenou a do místnosti se pohodlně vešla dvě stará křesla, která si našla. Měla tmavozelený žinylkový potah ve stylu retro a pěkně ladila s výmalbou.

„Jo, to půjde.“ Fred se vrátil k ostatním a Hannah slyšela, jak jim dává pokyny. Doufala, že se to povede, a skoro se bála podívat, co se stalo, když jeden z nich utrousil: „A sakra.“

Ozvalo se křupnutí a Hannah se k nim rozběhla, viděla však jen zpotené záda a vršek skříně.

„Couvňte a nakloňte ji doprava,“ ozval se Tamsinin jasný hlas.

Hannah zatajila dech a sledovala, jak mládenci plní Tamsinininy přesné pokyny. Hannah kráčela pozpátku ke svému pokoji a snažila se nevnímat svaly kluka, který držel horní část skříně, ale příliš se jí to nedařilo. Fred to nebyl a Hannah usoudila, že to bude ten hezký, Will.

„Jak to jde?“ zeptala se Maddie.

Hannah ji neviděla přicházet a přála si, aby zase zmizela.

„Dobře. Možná přitom vybourají pár příček. Zatím je to beze ztrát na životech a během pár minut bude po všem.“ Tamsin se zasmála. „Byla by z nich dobrá demoliční četa.“

Hannah se kousla do rtu. Nechtěla, aby dům poškodili. Docela se jí líbil, i když ležel v takové zatracené tramtárii. V nejbližší prodejně měli jen sušenky a mléko, a i ta byla dvě míle odtud.

„Kam to chceš šoupnout?“ zeptal se Fred. Trojice postavila skříň do prostřed pokoje.

„Tamhle ke zdi.“ Hannah ukázala prstem a snažila se nedívat na odřený lak na zárubni a odpovídající bílou šmouhu na skříně.

„Určitě?“ zeptal se Will. „Nebudeme to znova stěhovat.“

Hannah přikývla.

„Jaká prima partička, že?“ Tamsin uchopila Maddie pod paži a odváděla ji dolů.

Will přidržel Maddie dvířka od auta. „Trevenen je super. Vždycky mě zajímalo, jak asi vypadá uvnitř.“

Maddie přikývla. Ten chlapec se jí líbil a bez ptaní věděla, že musí být příbuzný Marka Triggse. Ta podoba byla nápadná, kromě očí. Will je neměl hnědé, ale zelené, složené z chaoticky smíchaných odstínů modré a žluté. Až na pár pupínků to byl velice hezký hoch a Maddie neušlo, že si ho Hannah kradmo prohlíží, od delších vlnitých vlasů až po nízko posazené džíny.

„Je ten dům památkově chráněný?“ zeptal se Will ze zadního sedadla.

„Neřekla bych.“ Maddie si vzpomněla na všechny ty dokumenty, které přečetla.

„Je pořádně starý.“

„Ano, a je to mišmaš všech možných stylů,“ řekla Maddie.

„Plánujete s ním něco dělat?“ zeptal se.

„Moc ne, jenom ho opatrně přenést do našeho století.“ Maddie v duchu procházela seznam největších předností Trevenenu a odškrtovala si elegantní okna, krby a bídicové a dubové podlahy. Dům měl obrovský potenciál, pokud člověk odhlédl od červotoče, průvanu a prověšené střechy.

Když předtím ležela ve vaně, cítila, jak ji zalévá hřejivá vlna uspokojení. Nezpůsobila ji horká voda, protože té moc nebylo. Všechny ostatní životní plány jí už možná proklouzly mezi prsty, ale tenhle krásný dům jí patří. Bude tady hodně práce, ale toho se nebála. Starosti jí spíš dělala práce, kterou se živila. Stáje už dala do pořádku, ale začínalo jí dělat problémy osvětlení.

„Znáte mého strýce Marka. Bude vám s tím pomáhat?“ Will si ji pozorně prohlížel.

„O tom jsem zatím nepřemýšlela.“ Maddie se otočila a usmála se na něj.

„Na staré domy je expert.“

„To je pravda, a samozřejmě můžeš využít mého Anthonyho jako stavební dozor.“ Tamsin se zazubila.

Maddie zachytila pohled Hannah z poslední řady sedadel velkého ro-
dinného vozu. Dívka rychle odvrátila hlavu a zarputile zírala z okna.
„Vidím, že už jste to všechno vyřešili za mě, ale asi ještě nějakou chvíli
potrvá, než budu moct začít dělat něco víc než oprašovat interiér.“

„Tenhle týden jsi byla v jednom kole,“ poznamenala Tamsin.

„Docele jo. Spousta práce. Už se těším, až začnu malovat,“ prohlásila
Maddie.

„Co maluješ?“ Tamsin na ni vrhla letmý pohled od volantu.

„Nemyslím malování obrazů, ale zdí,“ opáčila Maddie.

Tamsin se zasmála. „Dobře, ale co maluješ? Minule jsem viděla tu
bronzovou bustu a plátna ve stáji, ale nic na nich nebylo.“

„Maluju všechno. Momentálně mám zakázku na velkou abstraktní
krajinu, ale ráda maluju portréty a taky zátiší.“

„Máš tady nějaké svoje obrazy?“ zeptala se Tamsin.

„Jo.“ Maddie si povzdechla. „Ale ještě potrvá, než je pověším.“

„Žádný spěch, vždyť tu bydlíš.“ Tamsin se na ni usmála a obrátila
pozornost zase k silnici.

Tamsin zaparkovala a obrátila se k Hannah. „Tak jak se ti zatím líbí
u nás v Cornwallu?“

Hannah se rozhlédla a málem se jí udělalo špatně. Bylo to tam až
příliš rozkošné. Kýč jak bič. Doškové střechy, gotická okna, dokonce
i potůček s plujícími labutěmi. Kde takovou malebnou scénou našli? Vy-
padá to jako kulisa z filmu BBC. „Děs a běs.“

Hannah slyšela, jak se Maddie ostře nadechla.

Tamsin se zasmála. „V tom případě se to může jenom zlepšit.“

„Kde to jsme?“ zeptala se Maddie s úsměvem a vzápětí vrhla na Han-
nah varovný pohled.

„Helford.“ Will zamával skupince nějakých lidí, ale nezastavil se s nimi.

Hannah zůstala schovaná za autem, dokud neprošli kolem. Neměla
chuť se seznámat s místními; vlastně ani nevěděla, proč sem vůbec
chodila. Jo, aha, vlastně proto, že Will, Matt a Fred byli normální a Tam-
sin jí nedala na vybranou.

„Jdeš už, Hannah?“ zavolal na ni Will. „Ostatní šli napřed. Čekají na
ně holky.“

„Jo. Jenom pozoruju výhled.“ Dokonce i ona musela uznat, že je úchvatný. Voda byla modrá. Maddie by věděla, jaký odstín modré to přesně je, ale slovo „sytá“ ho vystihovalo docela dobře. Pole na druhé straně řeky se koupala ve večerním světle. Dost hustý, pomyslela si Hannah.

Dorazili k budově s doškovou střechou na nábřeží. Přes terasy byly rozvěšené šňůry s barevnými světélky. Jak malebné. Hannah z toho bylo na zvracení.

„Ostatní šli dovnitř. Chceš sedět vevnitř, nebo venku?“ zeptal se Will.

„Hlavně co nejdál od ní.“

„Cože? To je taková potvora nebo co?“ Will naklonil hlavu na stranu a čekal na odpověď. Hannah se snažila nemyslet na to, jak je hezký.

„Jo.“

„Když říkáš.“ Pokrčil rameny. „Co budeš pít?“

„Radši si něco objednáám sama.“

„Ne, já to přinesu,“ trval na svém, ale měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Jedno ti dlužím.“ Hannah se odvrátila od zaplněných stolů a od Willa.

„To neřeš.“

Usmála se. Tady se s tím nepárali. „Maddie je uvnitř, takže mi stejně nic zajímavýho nenalejou.“

„A co chceš?“ zeptal se.

„Radši mi přines džus. Nechci ti přidělovat problémy.“

„Určitě?“

„Jo.“ Hannah sledovala, jak odchází. Byl fajn, možná dokonce víc než fajn. Aspoň tady má nějaký zajímavý objekt.

Zahrádku restaurace plnily šťastné rodinky, cpaly se steaky a hranolky a chechtaly se, jako by svět byl dobrý. Jsou snad slepí, nebo jim to nedochází? Všechno se může během okamžiku obrátit vzhůru nohama. Hannah seděla na kraji spodní terasy a klátila nohama nad vodou. Teď, když zašlo slunce, byla hladina úplně černá.

Will se vrátil a podával jí sklenici.

„Co je to tamhle?“ zeptala se.

„Severní strana řeky.“

Hannah protočila panenky. „Když jsme sem šli, viděla jsem světla, domy a tak.“

„To je vesnice Helford Passage a to, co svítí, je Ferryboat.“

Hannah přimhouřila oči, ale z tohoto úhlu nic neviděla. „Jo, a co to teda je?“

„Hospoda.“

Usrkla si džusu. „Jak se tam dá dostat?“

„Přívozem.“

„Co?“

„Musíš dojít pěšky na výběžek.“ Will mávl rukou. „Přes řeku jezdí přívoz. Jinak se tam nedostaneš, pokud to nechceš celé objíždět nebo nemáš vlastní člun.“

„A ty?“

Will vykulil oči. „Co já?“

„Máš vlastní člun?“ Hannah si všimla, kolik bárek se pohupuje v přílivu.

„Jo.“ Usmál se a Hannah uvažovala, proč to říká s takovou samozřejmostí.

„Hustý. Svezl bys mě?“

„Teď?“ Zíral na ni, jako by měla tři hlavy.

„Ne, teď ne.“ Líbilo se jí pomyšlení, že by spolu seděli sami ve člunu odplouvajícím do neznáma. Pozvedla koutky úst.

„Jasně. Kdy?“

Pokrčila rameny a uvažovala, kdy by s ním mohla uprchnout.

Zdálo se, že Tamsin všichni znají, a Tamsin se patrně rozhodla, že se Maddie musí seznámit s každým v hospodě. Naštěstí tam bylo na nějaké popocházení příliš plno a Maddie si s úlevou na chvilku oddechla, když si Tamsin odskočila na záchod. S úsměvem přilepeným na tváři usrkávala víno.

„Krásný starý dům, ten Trevenen.“ Přes bar se k ní nakláněl nějaký stařík.

Maddie udiveně zamrkala. Odkud ví o ní a o domě? „Ano, to je.“

„Jste ráda, že vám ho Daphne odkázala?“

Maddie otevřela ústa, ale chvíli se nezmohla na slovo. „Ano.“

„A jaké s ním máte plány?“ zeptal se.

Usmála se na něj. „Myslíte kromě úklidu?“

„Jo.“ Uchechl se.

„Žádné drastické změny. Nejdřív tam potřebuju nějakou dobu bydlet a sžít se s ním.“

„Rozumná holka. Není kam spěchat, nemám pravdu?“ Obličej měl ošlehaný větrem a mnohaletým pobyttem venku.

„Nevíte náhodou, jak je starý?“

„Mnohem starší než já, a to už je co říct.“ Zamrkal na ni.

Usrkla si a uvědomila si, kolik toho o Trevenenu ještě neví.

„Takže vy jste Penventonová?“

Maddie přikývla. Její biologická matka se jmenovala Penventonová a ona tím pádem také, i když o sobě tak nikdy neuvažovala. Než se vdala za Johna, její úřední jméno bylo Smithová. „Penventonovi byli vždycky majiteli Trevenenu?“

„Pokud vím, tak ano. Zeptejte se v místní historické společnosti nebo v muzeu v Helstonu. Tam by to mohli vědět.“ Oči mu zmizely za širokým úsměvem.

„Bene, ty starý proutníku! To už se snažíš Maddie obloudit?“ U baru se objevil Mark. Maddie se usmála. Konečně nějaká známá tvář v davu.

„Tebe nemám šanci předběhnout. To je marný. Nikdo není rychlejší než on.“ Ben ukázal palcem směrem k Markovi.

„Takže pravda vyšla najevo. Nejsm jediná, ke komu je hodný.“ Maddie sledovala, jak se Benův obličej zvrásčil směchy.

„No jistě, už ses ji snažil oblbnout,“ vyprskl.

„Nevykládej pohádky.“ Mark se usmíval, ale hlas měl bezvýrazný.

Ben se naklonil blíž, zatímco se Mark bavil se svou společnicí. Maddie v ní poznala ženu, která u něj byla tu první noc, kdy se Maddie porouchalo auto. Žena přistoupila těsně k Markovi a položila mu ruku na zadek. Maddie rychle odvrátila zrak.

„Nevyslychal tě tady Ben?“ Tamsin opět stanula vedle ní.

„To vůbec ne.“ Maddie se na staříka široce usmála.

„To ráda slyším. Teď pojď se mnou. Chci tě s někým seznámit.“ Tamsin popadla Maddie za ruku a protáhla ji přes tlačenicu u baru. Prázdný žaludek, víno a nával způsobily, že se Maddie začala motat hlava.

„Judith, tohle je Maddie Hollisová, další nový přistěhovalec do našeho koutku světa.“

„Ahoj,“ řekla Judith a natáhla k ní elegantní ruku.

Maddie na ni překvapeně pohlédla. Neočekávala, že tady uslyší americký přízvuk.

„Judith je odbornice na historické zahrady a ty jednu máš,“ prohlásila Tamsin.

„Možná je historická, ale kromě několika náhodně rozkvetlých kyttek zahradu ničím nepřipomíná,“ namítla Maddie.

„Aha, vy jste ta nová majitelka Trevenenu.“

„Ano. Nechápu, odkud to všichni vědí.“

Judith se zasmála. „Brzy zjistíte, že tady všichni vědí o všem, ale občas o tom nemluví, dokud se jim to nehodí.“

„Aha.“

„Tristane, tohle je Maddie, nová majitelka Trevenenu.“ Judith přivola-
lala posunkem pohledného muže.

„Dobrý den.“ Usmál se a potřásl Maddie rukou.

„Až se zabydlíte, velice ráda bych se přišla podívat k vám na zahradu,“ řekla Judith.

„Myslím, že tam toho není moc k vidění.“

„To byste byla překvapená.“ Judith se zasmála. „Vsadím se, že stará kostra zahrady tam ještě pořád bude.“

„Když myslíte.“ Maddie viděla, že k nim přichází Mark, a všimla si, jak Tristan ztuhl.

„Ahoj, Marku.“ Judith se naklonila dopředu, objala Marka a políbila ho na tvář. Oba muži si kývli na pozdrav. Tristan se odvrátil od Marka a něco pošeptal Judith do ucha.

„Omluvte mě, musím si s někým promluvit,“ prohlásil a zamířil ven z hospody.

„Mrzí mě to, Marku. Budu na něm ještě pracovat.“ Judith se dotkla Markovy paže.

Maddie pohlédla na Tamsin a tázavě zvedla obočí.

Tamsin se k ní naklonila a zašeptala: „Povím ti to později.“

„Neviděla jsi Hannah s Willem?“ zeptala se Maddie.

„Venku,“ řekla Tamsin.

„Hej, Marku, nemůžeš si nechávat všechny krasavice jenom pro sebe.“ Objevil se nějaký muž a stoupl si k nim.